

Joan Amèric, artesà de sensacions

Després de dos anys de minucios treball i difusió del seu primer elapè, el cantant d'Alzira presenta aquests dies el seu segon disc, *l'Escala de colors*, un col·latge de sensacions personals plasmades en una acurada creació artística i de producció.

Ja fa dos anys del Tornar a l'aigua. *¿Quina lectura fas ara d'aquell primer treball?*

—La meua targeta de presentació fou ben rebuda. Tot anà força bé, comercialment es vengué tot i potser gràcies a aquest fet, Picap ha confiat en el meu treball i he signat amb ells un contracte per a cinc anys. ¡Toquem ferro!

—*¿Té més valor per a tu aquest segon disc?*

—Ni allò era poc rigorós ni aquest segon elapè és massa seriós. El primer disc fou el resultat del màxim rigor aplicat en aquell moment amb les eines que jo tenia llavors a l'abast, i aquest segon respon al mateix esquema, amb l'evident diferència que han passat dos anys. Crec que per a treballar en aquest ofici has de mantenir-te despert i no relaxar-te mai.

—*¿Amb quins paràmetres fixes el teu treball?*

—Tinc el compromís d'aprendre i d'acumular experiència. Espere saber combinar sempre l'aprenentatge tècnic amb la frescor i la virginitat originària. Fer cançons té un ofici, una cuina; seria absurd desconèixer-ho, tinc un compromís amb aquesta artesanía. Visc d'escriure sensacions, de plasmar-les i d'intentar comunicar-les.

—*¿Per què parles sempre d'artesania quan analitzes la teua evolució musical?*

—Quan jo dic que el meu treball s'assembla més al procés artesà que no al procés industrial em referesc a la velocitat a què treballo la composició, que és un poc tortuguesca. Respecte a la producció, l'actitud és una altra.

“Tinc el compromís d'aprendre i d'acumular experiència.”

JORDI MORERA

—*¿Entre el primer i el darrer disc, quins aspectes clau han variat?*

—El primer disc, més conceptual, girava temàticament al voltant d'una idea central, d'un tema únic, hi havia visions diferents de l'aigua, símbols al voltant dels líquids. Aquest segon disc, en canvi, són deu peces diferents que responen a deu estats emocionals concrets. Plantege dubtes, coses que tinc clares, altres que no, peces que donen lloc a la reflexió o que poden suggerir. Jo no he fet res de premeditat, m'he limitat a rebre i a captar sensacions, i a passar-ho després pel meu filtre i plasmar-ho en les cançons. L'impacte és espontani, però en la composició cal un treball minuciós.

—*¿No creus que t'impliques un xic més en les lletres, com ara en la peça dedicada a la Núria Cadenas?*

—Abans també estava im-

plicat en inquietuds internes. Si la plasmació ara és més puntual, en noms i cognoms, no vol dir que tots els compromisos que tinc siguen ara eteris, però si n'hi ha, tampoc cal amagar-los. Aquest disc potser és més concret. Hi ha una escala de colors i potser algun d'aquests colors és més concret. Fóra trist, tenir un compressor de sensibilitats i només ser sensible a un tema o dos. Seria com menjar paella sense arròs. Espere que la meua paella tinga un poc de tot.

—*Aquest segon elapè és, malgrat tot, fruit d'una dedicació més intensa...*

—Jo he aplicat les mateixes ganes, intensitat i energia a elaborar aquest segon disc que en el primer, tot i que espere que el meu compromís amb la bellesa, l'estètica i la comunicació es mantinga i que el resultat en conjunt siga més acurat. Això voldria dir

que no m'he equivocat.

—*¿Per què valeres tant la producció d'un disc?*

—La clau és que la producció siga còmplice de la composició. La producció ha d'ajudar a fer veure allò que ja porta la marca genètica, la creació artística.

—*¿Quina resposta has tingut fins ara del públic?*

—La gent que ha vingut als concerts sempre ha estat molt receptiva. Gràcies al disc, ja venien amb una certa complicitat i coneixement, sobretot en el Principat, perquè al País Valencià fa anys que no faig un recital sol. Respecte a la rebuda dels mitjans, el bon tracte és homogeni, excepte el silenci dels mitjans d'ací, de València, que amb prou feines si han fet cap ressenya.

—*¿Com es pot trencar aquesta actitud de bona part dels mitjans valencians?*

—Aquesta gent que ocupa centres de poder important en l'administració i en els mitjans valencians no crec que siguen sensibles a la rebuda que pugues tenir a fora. Ni humanament ni políticament m'interessen; la seua animadversió a tota manifestació en llengua catalana és total. M'he trobat amb fets tan aberrants com que m'hagen prohibit de respondre en valencià a preguntes fetes en llengua espanyola.

—*¿Quin és el teu calendari per a les setmanes vinents?*

—Invertirem el temps més immediat a promoure el disc, que arribe al màxim de gent. La presentació a Barcelona és segura, però a València serà més difícil.

Àlex Romaguera